

SPREJETA BESEDILA

P8_TA(2017)0048

Morebitni razvoj in prilagoditev institucionalne ureditve Evropske unije

Resolucija Evropskega parlamenta z dne 16. februarja 2017 o morebitnem razvoju in prilagoditvi institucionalne ureditve Evropske unije (2014/2248(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju zlasti členov 1, 2, 3, 6, 9, 10, 14, 15, 16, 17, 48 in 50 Pogodbe o Evropski uniji (PEU) ter členov 119, 120–126, 127–133, 136–138, 139–144, 194 in 352 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) ter njenih protokolov,
- ob upoštevanju Listine Evropske unije o temeljnih pravicah,
- ob upoštevanju poročila z dne 22. junija 2015, ki ga je pripravil predsednik Evropske komisije v tesnem sodelovanju s predsednikom Evropskega sveta, Evropskega parlamenta, Evropske centralne banke in Euroskupine, z naslovom Dokončanje evropske ekonomske in monetarne unije (v nadaljnjem besedilu: poročilo petih predsednikov)¹,
- ob upoštevanju svoje zakonodajne resolucije z dne 19. novembra 2013 o osnutku uredbe Sveta o večletnem finančnem okviru za obdobje 2014–2020² in svojega sklepa z dne 19. novembra 2013 o sklenitvi medinstitucionalnega sporazuma med Evropskim parlamentom, Svetom in Komisijo o proračunski disciplini, sodelovanju v proračunskih zadevah in dobrem finančnem poslovanju³,
- ob upoštevanju večletnega finančnega okvira⁴ in medinstitucionalnega sporazuma⁵ kot sta bila sprejeta 2. decembra 2013,
- ob upoštevanju končnega poročila in priporočil skupine na visoki ravni za lastna sredstva iz decembra 2016⁶,
- ob upoštevanju sklepov Evropskega sveta z dne 18. in 19. februarja 2016 o novi ureditvi

¹ https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/5-presidents-report_sl.pdf

² UL C 436, 24.11.2016, str. 49.

³ UL C 436, 24.11.2016, str. 47.

⁴ UL L 347, 20.12.2013, str. 884.

⁵ UL C 373, 20.12.2013, str. 1.

⁶ http://ec.europa.eu/budget/mff/hlgor/library/reports-communication/hlgor-report_20170104.pdf

za Združeno kraljestvo v okviru Evropske unije, ki je z odločitvijo Združenega kraljestva, da zapusti Unijo, postal ničen,

- ob upoštevanju izida glasovanja na referendumu v Združenem kraljestvu o članstvu v EU, da Združeno kraljestvo zapusti EU,
- ob upoštevanju standardne raziskave Eurobarometra 84 iz jeseni 2015 o javnem mnenju v Evropski uniji in posebne raziskave Eurobarometra za Evropski parlament iz junija 2016 o Evropejcih v letu 2016: dojemanje in pričakovanja, boj proti terorizmu in radikalizaciji,
- ob upoštevanju mnenja 2/13 Sodišča Evropske unije o osnutku sporazuma o pristopu Evropske unije h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Evropska konvencija o človekovih pravicah – EKČP)¹,
- ob upoštevanju sklepa Evropskega sveta z dne 28. junija 2013 o sestavi Evropskega parlamenta²,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 12. decembra 2013 o ustavnih težavah upravljanja Evropske unije na več ravneh³,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 15. aprila 2014 o pogajanjih o večletnem finančnem okviru za obdobje 2014–2020: pridobljene izkušnje in pot naprej⁴,
- ob upoštevanju svojih resolucij z dne 22. novembra 2012 o volitvah v Evropski parlament leta 2014⁵ in z dne 4. julija 2013 o izboljšavi praktičnih dogovorov za izvedbo evropskih volitev leta 2014⁶,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 20. novembra 2013 o določitvi sedežev institucij Evropske unije⁷,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 28. oktobra 2015 o evropski državljanski pobudi⁸,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 11. novembra 2015 o reformi volilne zakonodaje Evropske unije⁹ in svojega predloga za spremembe Akta o volitvah poslancev Evropskega parlamenta s splošnimi neposrednimi volitvami,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 28. junija 2016 o odločitvi o izstopu iz EU, ki izhaja iz referenduma v Združenem kraljestvu¹⁰,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 16. februarja 2017 o izboljšanju delovanja

¹ Mnenje Sodišča Evropske unije 2/13 z dne 18. decembra 2014.

² UL L 181, 29.6.2013, str. 57.

³ UL C 468, 15.12.2016, str. 176.

⁴ Sprejeta besedila, P7_TA(2014)0378.

⁵ UL C 419, 16.12.2015, str. 185.

⁶ UL C 75, 26.2.2016, str. 109.

⁷ UL C 436, 24.11.2016, str. 2.

⁸ Sprejeta besedila, P8_TA(2015)0382.

⁹ Sprejeta besedila, P8_TA(2015)0395.

¹⁰ Sprejeta besedila, P8_TA(2016)0294.

- Evropske unije z izkoriščanjem potenciala Lizbonske pogodbe¹,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 16. februarja 2017 o proračunskih zmogljivostih euroobmočja²,
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 25. oktobra 2016 s priporočili Komisiji o uvedbi mehanizma EU za demokracijo, pravno državo in temeljne pravice³,
 - ob upoštevanju Uredbe (EU) 2016/1624 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. septembra 2016 o evropski mejni in obalni straži⁴,
 - ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora z dne 16. septembra 2015⁵ in mnenja Odbora regij z dne 8. julija 2015⁶,
 - ob upoštevanju deklaracije Tesnejša evropska integracija: pot naprej, ki so jo 14. septembra 2015 podpisali predsednica italijanske Poslanske zbornice, predsednik francoske Narodne skupščine, predsednik nemškega Zveznega parlamenta in predsednik luksemburške Poslanske zbornice in jo trenutno podpira več nacionalnih parlamentarnih domov v EU,
 - ob upoštevanju mnenja Odbora regij z dne 31. januarja 2013 z naslovom Krepitev državljanstva EU: spodbujanje volilne pravice državljanov EU⁷,
 - ob upoštevanju člena 52 Poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za ustavne zadeve in mnenj Odbora za proračun ter Odbora za proračunski nadzor (A8-0390/2016),
- A. ker je namen te resolucije zagotoviti rešitve, ki jih ni mogoče doseči z uporabo trenutno razpoložljivih orodij na podlagi Pogodb in ki so torej izvedljive le ob prihodnji spremembi Pogodbe, ko bodo izpolnjeni osnovni pogoji;
- B. ker sta nezmožnost institucij EU, da bi obvladale globoke in številne krize, s katerimi se Unija trenutno srečuje, t. i. večplastno krizo skupaj z njenimi finančnimi; gospodarskimi, socialnimi in migracijskimi posledicami, ter porast populističnih strank in nacionalističnih gibanj privedla do tega, da vse večji del prebivalstva ni zadovoljen z delovanjem sedanje Evropske unije;
- C. ker teh pomembnih evropskih izzivov ne morejo rešiti posamezne države članice, temveč je zanje potreben skupni odziv Evropske unije;
- D. ker je napredek v smeri Unije, ki bi dejansko lahko uresničila in dosegla zastavljene cilje, oviran zaradi neuspešnega upravljanja, ki je posledica stalnih in sistematičnih prizadevanj za soglasje v Svetu (ki še vedno temelji na tako imenovanem luksemburškem kompromisu) in odsotnosti verodostojnega enotnega izvršilnega

¹ Sprejeta besedila, P8_TA(2017)0049.

² Sprejeta besedila, P8_TA(2017)0050.

³ Sprejeta besedila, P8_TA(2016)0409.

⁴ UL L 251, 16.9.2016, str. 1.

⁵ UL C 13, 15.1.2016, str. 183.

⁶ UL C 313, 22.9.2015, str. 9.

⁷ UL C 62, 2.3.2013, str. 26.

organa, ki bi imel polno demokratično legitimnost in pristojnost za sprejemanje učinkovitih ukrepov v okviru najrazličnejših politik; ker so nedavni primeri, kot so neustrezno upravljanje begunskih tokov, počasna sanacija evropskih bank po izbruhu finančne krize in pomanjkanje takojšnjega skupnega odziva na notranje in zunanje grožnje terorizma, jasno pokazali, da se Unija ni zmožna učinkovito in hitro odzvati;

- E. ker EU ne more izpolniti pričakovanj evropskih državljanov, saj trenutni Pogodbi nista v celoti izkoriščeni in ne zagotavljata vseh potrebnih instrumentov, pristojnosti in postopkov odločanja za obravnavanje teh skupnih ciljev;
- F. ker je zaradi te težave in dejstva, da države članice nimajo skupne vizije za prihodnost naše celine, evroskepticizem dosegel najvišjo raven doslej, kar vodi v vračanje k nacionalizmu in bi lahko ogrozilo Unijo in morda celo povzročilo njen razpad;
- G. ker sistem, v katerem se države članice zatekajo k enkratnim rešitvam po meri in ki je bil z Lizbonsko pogodbo še dodatno utrjen, ni okrepil Unije, temveč je še povečal njeno zapletenost in izpostavil razlike v njej; ker so bila kljub prožnosti, ki jo omogočata Pogodbi, več državam članicam odobrena številne izjeme v odnosu do primarnega prava, kar ustvarja nejasen sistem sekajočih se krogov sodelovanja in ovira demokratični nadzor in odgovornost;
- H. ker Pogodbi na ravni sekundarnega prava ponujata več oblik prožne in diferencirane integracije z instrumenti okrepljenega in strukturiranega sodelovanja, ki naj bi se uporabljali le za omejeno število politik, a naj bi hkrati omogočali vključenost in sodelovanje vseh držav članic; ker je dvajset let po uvedbi okrepljenega sodelovanja njegov učinek še vedno omejen; ker je bilo okrepljeno sodelovanje odobreno v treh primerih, in sicer pri skupnih pravilih glede prava, ki se uporablja pri razvezah mednarodnih parov, pri evropskem patentu z enotnim učinkom in pri uvedbi davka na finančne transakcije (FTT); ker je okrepljeno sodelovanje treba uporabiti kot prvi korak v smeri nadaljnje integracije politik, kot je skupna varnostna in obrambna politika (SVOP), in ne za olajšanje rešitev po meri;
- I. ker je treba ohraniti metodo Skupnosti, ki je ne bi smele ogroziti medvladne rešitve, tudi na področjih, na katerih vse države članice ne izpolnjujejo pogojev za sodelovanje;
- J. ker je euro valuta Unije (člen 3(4) PEU) in je Združeno kraljestvo uveljavilo izvzetje iz obveznosti, da prevzame euro (protokol št. 15), Danska je upravičena do ustavnega odstopanja (protokol št. 16), Švedska več ne upošteva konvergenčnih meril za euro, o možnosti izstopa Grčije iz območja enotne valute pa se je javno razpravljalo v Evropskem svetu; ker so vse države članice po izpolnitvi vseh potrebnih meril obvezane prevzeti skupno valuto, pri čemer pa časovni načrt za države članice, ki se euru pridružujejo po njegovi uvedbi, ni bil določen;
- K. ker sta Združeno kraljestvo in Irska uveljavili izvzetje, kar zadeva schengensko območje, prosti pretok oseb in s tem povezano odpravo kontrol na notranjih mejah (vse to je formalno del Pogodb); ker tudi štiri druge države članice kljub svoji obveznosti pri tem ne sodelujejo, trem državam zunaj Evropske unije pa je bilo sodelovanje omogočeno; ker ta razdrobljenost preprečuje popolno ukinitvev nekaterih preostalih notranjih meja in obenem otežuje vzpostavitev pravega notranjega trga in v celoti integriranega območja svobode, varnosti in pravice; opozarja, da mora vključitev v schengensko območje ostati cilj vseh držav članic EU;

- L. ker izvzetja za posamezne države članice ogrožajo enotno uporabo prava EU, vodijo v preveliko zapletenost upravljanja, ogrožajo kohezijo Unije in spodkopavajo solidarnost med njenimi državljani;
- M. ker je Evropski svet z Lizbonsko pogodbo razširil svojo vlogo, k čemur so dodatno prispevale gospodarska, finančna, migracijska in varnostna kriza, tako da ta zdaj vključuje tudi vsakodnevno upravljanje s sprejemanjem medvladnih instrumentov zunaj okvira EU, kljub dejstvu, da njegova vloga ni opravljanje zakonodajnih funkcij, temveč zagotavljanje potrebnega zagona Uniji za njen razvoj in opredeljevanje splošne politične usmeritve in prednostnih nalog (člen 15(1) PEU);
- N. ker sta opiranje na soglasje v Evropskem svetu in njegova nezmožnost, da bi ga dosegel, privedla do sprejetja medvladnih instrumentov zunaj pravnega okvira EU, kot sta evropski mehanizem za stabilnost (EMS) in Pogodba o stabilnosti, usklajevanju in upravljanju v ekonomski in monetarni uniji (PSUU oz. fiskalni dogovor); ker enako velja za dogovor s Turčijo glede sirske begunske krize;
- O. ker je v členu 16 pogodbe PSUU sicer določeno, da se v petih letih od datuma začetka njene veljavnosti (do 1. januarja 2018) sprejmejo potrebni ukrepi za vključitev fiskalnega dogovora v pravni okvir Unije, in so podobne določbe vključene v medvladni sporazum o prenosu in vzajemnosti prispevkov v okviru enotnega sklada za reševanje, a je hkrati jasno, da odpornosti euroobmočja in dokončanja bančne unije ne bo mogoče doseči brez nadaljnjih ukrepov za uskladitev fiskalne politike ter istočasne vzpostavitev načina upravljanja, ki bo bolj zanesljiv, učinkovit in demokratičen;
- P. ker ta novi sistem upravljanja pomeni, da bi Komisija postala prava vlada, ki bo odgovarjala Parlamentu ter bo lahko oblikovala in izvajala skupno fiskalno in makroekonomsko politiko, ki ju euroobmočje potrebuje in za kar je treba zagotoviti zakladnico in proračun, ki bosta sorazmerna z obsegom te naloge; ker je za to – poleg ukrepov v okviru obstoječega primarnega prava – potrebna reforma Lizbonske pogodbe;
- Q. ker to velja tudi za potrebno reformo in posodobitev finančnih virov celotne Evropske unije; ker je bil sporazum o sedanjem večletnem finančnem okviru dosežen šele po dolgih in napornih pogajanjih, istočasno pa je bila sprejeta tudi odločitev, da se oblikuje skupina na visoki ravni, ki bo pregledala sistem prihodkov iz naslova lastnih sredstev Unije in leta 2016 poročala o tem; ker sedanji večletni finančni okvir močno omejuje finančno in politično neodvisnost Unije, saj so njeni prihodki večinoma v obliki nacionalnih prispevkov držav članic, velik del njenih odhodkov pa je že vnaprej določen, vrne se namreč tem istim državam članicam; ker so nacionalni prispevki na podlagi BNP/BND postali daleč največji vir prihodkov;
- R. ker je sedanji večletni finančni okvir v nominalnem smislu nižji od prejšnjega, okoliščine pa zahtevajo velika proračunska prizadevanja za pomoč beguncem ter spodbujanje gospodarske rasti, socialne kohezije in finančne stabilnosti;
- S. ker zahteva po sprejemanju soglasnih odločitev v zvezi z davčno politiko ovira obravnavanje davčnih oaz v Evropski uniji in škodljivih davčnih politik držav članic; ker mnoge od teh praks izkrivljajo delovanje notranjega trga, ogrožajo prihodke držav članic in nazadnje prelagajo breme na državljane in MSP;
- T. ker je Evropska unija ustavni sistem, ki temelji na vladavini prava; ker bi bilo treba

Pogodbi spremeniti, da bo Sodišče Evropske unije postalo pristojno za vse vidike prava EU, v skladu z načelom delitve oblasti;

- U. ker EU temelji tudi na vrednotah spoštovanja človekovega dostojanstva, svobode, demokracije, enakosti, pravne države in spoštovanja človekovih pravic, vključno s pravicami pripadnikov manjšin, ker so obstoječi instrumenti EU za ocenjevanje in sankcioniranje kršitev teh načel, ko jih povzročajo države članice, nezadostni; ker postopki za ugotavljanje kršitev, ki se sprožijo zaradi konkretnih pravnih aktov ali ravnanj države članice, ki krši pravo EU, ne zadoščajo za odpravo sistemskih kršitev temeljnih vrednot EU; ker mora v skladu s členom 7(1) PEU Svet pri ugotavljanju obstoja očitnega tveganja hujše kršitve temeljnih vrednot odločati z večino štirih petin svojih članov, v skladu s členom 7(2) PEU pa mora Evropski svet odločati s soglasjem, ko ugotavlja obstoj hujše in vztrajne kršitve; ker se posledično preventivni ukrep na podlagi člena 7(1) PEU in mehanizmi sankcioniranja na podlagi člena 7(2) in (3) niso uveljavljali;
- V. ker se zdi, da EU lažje vpliva na politike na področju temeljnih pravic, pravne države in korupcije, ko so države še kandidatke za članstvo v Uniji; ker bi bilo treba mehanizem pravne države v enaki meri uporabljati za vse države članice;
- W. ker je pregled potreben tudi zato, da se ponovno uravnoteži in temeljito prenovi delovanje Unije, da bi bilo manj birokratskega urejanja in bi se politike oblikovale bolj učinkovito, bliže potrebam državljanov; ker Unija potrebuje ustrezne pristojnosti za napredovanje na poti do nekaterih zastavljenih ciljev, kot so dokončanje enotnega trga, vključno z energetsko unijo, socialna kohezija in zavzemanje za polno zaposlenost, pošteno in skupno upravljanje migracij in azila ter notranja in zunanja varnostna politika;
- X. ker sta vzpostavljanje sistematičnega dialoga z organizacijami civilne družbe in krepitev socialnega dialoga na vseh ravneh v skladu z načelom iz člena 11 PDEU ključna za premagovanje evroskepticizma in ponovno uveljavitev pomena evropske razsežnosti, ki temelji na solidarnosti, in socialne kohezije ter izgradnjo participativne in vključujoče demokracije, ki dopolnjuje predstavniško demokracijo;
- Y. ker so se varnostne razmere v Evropi, zlasti v našem sosedstvu, v zadnjem desetletju bistveno poslabšale, posamezne države članice pa ne morejo več same zagotavljati lastne notranje in zunanje varnosti;
- Z. ker je zaradi oslabitve obrambnih zmogljivosti Evrope njena zmožnost, da širi stabilnost izven svojih neposrednih meja, omejena; ker je to tesno povezano s tem, da naši ameriški zavezniki niso pripravljeni posredovati, če Evropa ne bo pripravljena prevzeti svojega deleža odgovornosti; ker bi bilo treba okrepiti obrambno politiko EU in vzpostaviti obsežno partnerstvo med EU in Natom, pri tem pa Uniji omogočiti, da samostojno deluje v operacijah v tujini, predvsem z namenom stabilizacije sosedstva; ker to pomeni, da bodo morale države članice intenzivneje sodelovati in združiti nekatere od svojih obrambnih zmogljivosti v obliki evropske obrambne skupnosti, pri čemer morata biti sodelovanje in združitve skladna z novo evropsko varnostno strategijo;
- AA. ker nobena od premostitvenih klavzul, predvidenih v Lizbonski pogodbi za racionalizacijo upravljanja Unije, ni bila uporabljena in glede na sedanje okoliščine verjetno tudi ne bo; ker je bila na drugi strani zaradi sklepa Evropskega sveta z dne 18.

in 19. junija 2009 glede zmanjšanja članov Evropske komisije, kot ga predvideva Lizbonska pogodba, odstopna klavzula takoj uporabljena;

- AB. ker so volitve v Evropski parlament leta 2014 prvič neposredno privedle do imenovanja kandidata za mesto predsednika Komisije, a državljani žal niso mogli neposredno voliti kandidatov; ker bi bilo treba nadnacionalni značaj evropskih volitev dodatno okrepiti z uvedbo jasne pravne osnove, ki bi zagotovila ohranitev in razvoj tega novega sistema; ker poleg tega državljani le stežka razumejo medsebojne povezave med predsednikoma Komisije in Evropskega sveta;
- AC. ker je reforma Unije po referendumskem glasovanju v Združenem kraljestvu za izstop iz Evropske unije postala še veliko bolj nujna; ker je treba pri pogajanjih za določitev ureditve za izstop Združenega kraljestva upoštevati tudi okvir njegovih prihodnjih odnosov z Unijo; ker bi bilo treba ta sporazum doseči s pogajanjmi v skladu s členom 218(3) PDEU, poleg tega pa ga mora v imenu Unije po odobritvi Evropskega parlamenta s kvalificirano večino sprejeti Svet; ker bi torej Parlament moral biti v polni meri vključen v celoten proces pogajanj;
- AD. ker bi izstop Združenega kraljestva ustvaril priložnost za zmanjšanje kompleksnosti Unije in za jasno opredelitev tega, kaj članstvo v Uniji resnično pomeni; ker bo v prihodnje potreben jasen okvir za odnose med EU in državami v soseščini, ki niso njene članice (Združeno kraljestvo, Norveška, Švica, Turčija, Ukrajina idr.); ker so ustanovitelji Evropske unije že predvideli neke vrste status pridružene države;
- AE. ker je pri tej pomembni nalogi s Pogodbama na Evropski parlament prenesenih šest posebnih pooblastil, in sicer: pravica, da predlaga spremembo Pogodb (člen 48(2) PEU), pravica, da se Evropski svet posvetuje z njim pri spremembi Pogodb (prvi pododstavek člena 48(3) PEU), pravica, da vztraja pri sklicu Konvencije proti volji Evropskega sveta (drugi pododstavek člena 48(3) PEU), pravica, da se z njim opravi posvetovanje o sklepu Evropskega sveta o spremembi vseh ali nekaterih določb tretjega dela PDEU (drugi pododstavek člena 48(6) PEU), pravica, da začne prerazporeditev sedežev v Parlamentu pred naslednjimi volitvami (člen 14(2) PEU), ter pravica, da predlaga enotni volilni postopek (člen 223(1) PDEU);
- AF. ker je treba zavarovati vlogo Evropskega ekonomsko-socialnega odbora in Odbora regij kot institucionalnih predstavnikov organizacij civilne družbe ter regionalnih in lokalnih akterjev, saj njuna mnenja prispevajo k večji demokratični legitimnosti oblikovanja politik in zakonodajnih procesov;
- AG. ker se velika večina regionalnih in lokalnih vlad v Uniji prek Odbora regij dosledno zavzema za tesneje povezano EU z učinkovitim upravljanjem;
 - 1. meni, da je potekel čas kriznega upravljanja na osnovi ad hoc in posamičnih odločitev, saj vodi le do pogosto premalo učinkovitih in zapoznelih ukrepov; je prepričan, da je napočil čas za temeljit razmislek o tem, kako s pomočjo celovitega in poglobljenega pregleda Lizbonske pogodbe odpraviti pomanjkljivosti pri upravljanju Evropske unije; meni, da je v vmesnem času mogoče izvesti kratko- in srednjeročne rešitve z uporabo trenutnih Pogodb v njunem polnem obsegu;
 - 2. ugotavlja, da bi morala reforma Unije prek vzpostavitve novih instrumentov, novih učinkovitih evropskih zmogljivosti in bolj demokratičnih procesov odločanja privedi do njene posodobitve, ne pa do njene ponovne nacionalizacije prek večjega medvladnega

sodelovanja;

3. poudarja, da nedavne raziskave Eurobarometra kažejo, da se državljani EU – v nasprotju s splošnim prepričanjem – še vedno v celoti zavedajo pomena resničnih evropskih rešitev in jih podpirajo¹, med drugim na področjih varnosti, obrambe in migracij;
4. z veliko zaskrbljenostjo opaža, da vse več podskupin držav članic spodkopava enotnost Unije, tako da onemogočajo preglednost ter zmanjšujejo zaupanje ljudi; meni, da je EU-27 primeren format za razpravo o prihodnosti unije; poudarja, da bi imela razdrobitev razprave v različne formate ali skupine držav članic nasproten učinek;
5. poudarja, da je celovito demokratično reformo Pogodb treba doseči na podlagi razmisleka o prihodnosti EU in dogovora o viziji za sedanje in prihodnje generacije evropskih državljanov, ki bosta vodila do sklica Konvencije, ki bo z udeležbo predstavnikov nacionalnih parlamentov, vlad vseh držav članic, Komisije, Evropskega parlamenta in posvetovalnih organov EU, kot sta Odbor regij in Evropski ekonomsko-socialni odbor, zagotovila vključenost vseh, obenem pa bo ustrezna platforma za takšen razmislek in sodelovanje z evropskimi državljani in civilno družbo;

Konec Evrope „à la carte“

6. obžaluje dejstvo, da vsakič, ko se Evropski svet odloči uporabiti medvladne metode in se izogniti metodi Skupnosti ali Unije, kakor je opredeljena v Pogodbah, to vodi do manj učinkovitega oblikovanja politik in hkrati prispeva k vse večjemu pomanjkanju preglednosti, demokratične odgovornosti in nadzora; meni, da je spremenjena pot mogoča le kot začasni korak na poti k bolj učinkovitemu in povezanemu oblikovanju politik EU;
7. meni, da je metoda Unije edina demokratična metoda za sprejemanje zakonodaje, ki zagotavlja, da se upoštevajo vsi interesi, zlasti pa skupni evropski interesi; pod metodo Unije razume zakonodajni postopek, v katerem Komisija v delu svoje pristojnosti kot izvršilna oblast da pobudo za zakonodajo, Parlament in Svet, ki zastopata državljane oz. države, v postopku soodločanja odločita z večino glasov, pri čemer obveznosti soglasja v slednjem postanejo absolutne izjeme, Sodišče Evropske unije pa spremlja in izvaja končni sodni nadzor; vztraja, da bi bilo treba tudi v nujnih primerih ravnati skladno z metodo Unije;
8. meni, da je v teh okoliščinah nujno treba ponovno potrditi cilj „vse tesnejše zveze med narodi Evrope“ (člen 1 PEU), da bi ublažili morebitne težnje k razpadu ter še enkrat pojasnili moralni, politični in zgodovinski cilj, pa tudi ustavno naravo EU;
9. predlaga, da bi bile zahteve za vzpostavitev okrepljenega in strukturiranega sodelovanja manj omejevalne, med drugim z znižanjem najmanjšega števila sodelujočih držav članic;
10. predlaga, da se s prihodnjo revizijo Pogodb racionalizira sedanje neustrezno razlikovanje, tako da se na ravni primarnega prava EU ukinejo ali vsaj močno zmanjšajo prakse izvzetij, privolitev v sodelovanje in izjem za posamezne države članice;

¹ Standardne raziskave Eurobarometra 84 iz jeseni 2015 in posebna raziskava Eurobarometra iz junija 2016.

11. priporoča opredelitev in oblikovanje partnerstva, da se vzpostavi krog partneric okrog EU za tiste države, ki se ne morejo ali ne želijo pridružiti Uniji, a želijo kljub temu imeti tesne odnose z njo; meni, da bi ta odnos morale spremljati obveznosti, ki ustrezajo posameznim pravicam, kot je finančni prispevek in, še pomembneje, spoštovanje temeljnih vrednot Unije in pravne države;
12. verjame, da je treba ohraniti enotni institucionalni okvir, da bi dosegli skupne cilje Unije in zagotovili načelo enakosti vseh državljanov in držav članic;

Izstop Združenega kraljestva iz Evropske unije

13. ugotavlja, da bi bila lahko ta nova oblika partnerstva ena od možnosti, s katero bi se spoštovala volja večine državljanov Združenega kraljestva glede izstopa iz EU; poudarja, da izstop Združenega kraljestva – kot ene od večjih držav članic in največje države članice, ki ni v euroobmočju – vpliva na trdnost in institucionalno ravnovesje Unije;
14. ponovno potrjuje, da so ustavni elementi Unije, zlasti celovitost enotnega trga in dejstvo, da ga ni mogoče ločiti od štirih temeljnih svoboščin Unije (prostega pretoka blaga, oseb, blaga in storitev), njeni bistveni in nedeljivi stebri, kar velja tudi za obstoj pravne države, ki jo jamči Sodišče Evropske unije; ponovno potrjuje, da te enotnosti ustavnih elementov med pogajanjimi o izstopu Združenega kraljestva iz Unije ni mogoče odpraviti;
15. poziva k prestavitvi sedežev Evropskega bančnega organa in Evropske agencije za zdravila, ki sta trenutno v Londonu, v drugo državo članico, glede na odločitev državljanov Združenega kraljestva, da izstopijo iz EU;

Novo ekonomsko upravljanje za gospodarsko rast, socialno kohezijo in finančno stabilnost

16. je zelo zaskrbljen zaradi vse večjih gospodarskih in družbenih razlik ter pomanjkanja gospodarskih reform in finančne stabilnosti v ekonomski in monetarni uniji (EMU) ter izgube konkurenčnosti gospodarstev številnih od njenih držav članic, kar je še zlasti posledica odsotnosti skupne fiskalne in ekonomske politike; zato meni, da bi za slednjo morala veljati deljena pristojnost Unije in držav članic;
17. meni, da pakt za stabilnost in rast ter klavzula o neresovanju iz finančnih težav (člen 125 PDEU) v sedanji obliki žal ne dosegata zelenih ciljev; verjame, da mora EU zavrniti poskuse vračanja k protekcionistični nacionalni politiki in tudi v prihodnje ostati odprto gospodarstvo; opozarja, da tega ni mogoče doseči z odpravo socialnega modela;
18. nadalje ugotavlja, da trenutni sistem ne zagotavlja zadostne nacionalne odgovornosti za priporočila za posamezno državo; v tem pogledu ga zanima potencial svetovalnega evropskega fiskalnega odbora in njegova prihodnja naloga, da svetuje Komisiji glede fiskalne naravnosti, ki bi bila primerna za euroobmočje kot celoto;
19. se zaveda, da je treba pregledati učinkovitost številnih ukrepov, ki jih je EU nedavno sprejela za krizno upravljanje, in v primarno pravo zapisati nekatere postopke odločanja ter okrepiti pravne podlage za nov regulativni okvir za finančni sektor; se strinja z ugotovitvijo iz poročila petih predsednikov, da odprta metoda koordinacije kot podlaga za evropsko gospodarsko strategijo ni delovala;

20. zato poleg Pakta o stabilnosti in rasti predlaga sprejetje „kodeksa konvergence“ v obliki pravnega akta, sprejetega po rednem zakonodajnem postopku, ki bi opredelil konvergenčne cilje (obdavčenje, trg dela, naložbe, produktivnost, socialna kohezija ter zmogljivosti javne uprave in dobro upravljanje); vztraja, da bi morala biti v okviru za gospodarsko upravljanje skladnost s kodeksom konvergence pogoj za popolno udeležbo v fiskalni zmogljivosti euroobmočja, vse države članice pa bi morale predložiti predloge v zvezi s tem, kako doseči merila kodeksa konvergence; poudarja, da je treba standarde in fiskalne spodbude opredeliti v resoluciji o proračunskih zmogljivostih euroobmočja;
21. meni, da je za celovito EMU nujno potrebna močna socialna razsežnost in da samo s členom 9 PDEU v obliki, ki jo ima sedaj, ni mogoče zagotoviti ustreznega ravnovesja med socialnimi pravicami in ekonomskimi svoboščinami; zato poziva, naj se tem pravicam prizna enak pomen, dialog med socialnimi partnerji pa zaščiti;
22. poziva k vključitvi Pogodbe o stabilnosti, usklajevanju in upravljanju v ekonomski in monetarni uniji (fiskalnega dogovora) v pravni okvir EU, pa tudi k vključitvi evropskega mehanizma za stabilnost in enotnega sklada za reševanje bank v pravo EU, kar se mora zgoditi na podlagi celovite ocene njihovega izvajanja in pod ustreznim demokratičnim nadzorom Parlamenta, tako da bodo nadzor in odgovornost dolžni zagotavljati tisti, ki k njim prispevajo; prav tako poziva k nadaljnjemu razvoju medparlamentarne konference, kot jo predvideva člen 13 fiskalnega dogovora, da bi omogočili vsebinske in pravočasne razprave med Evropskim parlamentom in nacionalnimi parlamenti, kjer je to potrebno;
23. meni, da euroobmočje za povečanje finančne stabilnosti, ublažitev čezmejnih asimetričnih in simetričnih šokov, zmanjšanje učinkov recesije in zagotavljanje ustreznih ravni naložb potrebuje fiskalno zmogljivost, ki bo temeljila na dejanskih lastnih sredstvih in evropski zakladnici, ki lahko najema posojila; ugotavlja, da bi zakladnica morala biti del Komisije, Parlament in Svet pa bi jo morala demokratično nadzorovati in biti odgovorna zanjo;
24. poudarja, da so potrebne močnejše vladne funkcije, kot jih trenutno zagotavljata Komisija in/ali Euroskupina, in celovit sistem demokratičnega nadzora in ravnovesij prek vključitve Evropskega parlamenta v vse vidike ekonomske in monetarne unije, saj je skladnost bistvenega pomena za njeno delovanje; meni, da bi bilo treba večje prevzemanje odgovornosti zagotoviti na ravni, kjer se sprejemajo ali izvajajo odločitve, pri čemer bi morali nacionalni parlamenti nadzorovati nacionalne vlade, Evropski parlament pa bi moral nadzorovati evropsko izvršilno oblast;
25. zato poziva k združitvi izvršilnega organa v okviru Komisije v obliki finančnega ministra EU, tako da se Komisiji omogoči oblikovanje in izvajanje skupne ekonomske politike EU, v kateri bodo združeni makroekonomski, fiskalni in monetarni instrumenti in ki se bo financirala iz proračunske zmogljivosti Euroskupine; finančni minister bi moral biti odgovoren za delovanje evropskega mehanizma za stabilnost in drugih vzajemnih instrumentov, vključno s proračunsko zmogljivostjo, hkrati pa bi moral biti edini zunanji predstavnik euroobmočja v mednarodnih organizacijah, zlasti v finančnem sektorju;
26. meni, da bi bilo treba finančnemu ministru podeliti sorazmerna pooblastila za posredovanje, da bi spremljal kodeks konvergence, ter pooblastilo za uporabo zgoraj opisanih fiskalnih spodbud;

27. meni, da bi moralo biti mogoče, da evropski mehanizem za stabilnost deluje kot prvi posojilodajalec v skrajni sili za finančne ustanove, ki so neposredno pod nadzorom ali pregledom Evropske centralne banke, ne da bi to posegalo v naloge Evropskega sistema centralnih bank; meni, da je poleg tega nujno, da ima Evropska centralna banka vsa pooblastila zvezne centralne banke, ob tem pa ohrani neodvisnost;
28. nazadnje poziva, naj se bančna unija in unija kapitalskih trgov postopoma, a čim prej dokončno vzpostavi na podlagi pospešenega časovnega razporeda;
29. meni, da bi bilo treba pri nekaterih davčnih praksah odpraviti odločanje s soglasjem, da bi lahko EU zaščitila pošteno in nemoteno delovanje notranjega trga in preprečila škodljive davčne politike držav članic; poziva, naj se boj proti davčnim goljufijam, izogibanju davkom in davčnim oazam uvrsti med temeljne cilje Evropske unije;

Novi izzivi

30. priznava, da je z geopolitičnega, gospodarskega in okoljskega vidika treba vzpostaviti pravo evropsko energetske unijo; poudarja, da so podnebne spremembe eden ključnih globalnih ciljev, s katerimi se sooča EU; poudarja, da bi bilo treba v celoti ratificirati in izvajati Pariški sporazum ter prilagoditi zavezujoče podnebne cilje in ukrepe EU, obenem pa bi bilo treba omejitev, da politike EU ne smejo posegati v pravico države članice, da določi pogoje za izkoriščanje svojih energetskih virov, v njeno izbiro med različnimi viri energije in v splošno strukturo njene oskrbe z energijo (člen 194(2) PDEU), spremeniti, da bi zagotovili uspešno izvajanje skupnih politik, ki temeljijo na čistih in obnovljivih virih energije;
31. poudarja, da bi bilo treba razvoj novih in obnovljivih virov energije vključiti v Pogodbi kot glavni cilj Unije in držav članic;
32. ugotavlja, da Pogodbi zagotavljata številne možnosti za vzpostavitev humanega in dobro delujočega sistema za upravljanje migracij in azilnega sistema, vključno z evropsko mejno in obalno stražo, in pozdravlja doseženi napredek s tem v zvezi; hkrati pa meni, da sta Pogodbi, zlasti člen 79(5) PDEU, preveč omejevalni pri drugih vidikih migracij, zlasti glede vzpostavitve pravega evropskega sistema za zakonito priseljevanje; poudarja, da bi moral prihodnji migracijski sistem EU delovati v sinergiji s tujo pomočjo in zunanjo politiko EU ter poenotiti nacionalna merila za odobritev azila in dostopa do trga dela; vztraja, da bi moral Parlament demokratično nadzorovati izvajanje nadzora nad mejami, sporazume s tretjimi državami, vključno s sodelovanjem pri ponovnem sprejemu in vračanju, azilne in migracijske politike ter da se varovanje nacionalne varnosti ne sme uporabiti kot izgovor za izogibanje ukrepanju na evropski ravni;
33. meni, da bi bilo treba glede na intenzivnost teroristične grožnje izboljšati zmogljivosti EU v boju proti terorizmu in mednarodnemu organiziranemu kriminalu; poudarja, da bi morala Europol in Eurojust poleg tega, da krepi usklajevanje med pristojnimi organi in agencijami v državah članicah, pridobiti dejansko pristojnost in zmogljivosti za preiskovanje in pregon, morda s preoblikovanjem v pravi evropski urad za preiskave in boj proti terorizmu ob ustreznem parlamentarnem nadzoru;
34. ugotavlja, da so različni teroristični napadi na evropskih tleh pokazali, da bi bilo za varnost boljše poskrbljeno, če ta ne bi bila v izključni pristojnosti držav članic; zato predlaga, da bi za to področje veljala deljena pristojnost, kar bi olajšalo vzpostavitev

evropske preiskovalne in obveščevalne zmogljivosti v Europolu pod nadzorom sodstva; meni, da v skladu s členom 73 PDEU državam članicam medtem nič ne preprečuje, da bi tovrstno sodelovanje vzpostavile med svojimi službami;

Krepitev naše zunanje politike

35. kot je že izrazil v resoluciji z dne 16. februarja 2017 o izboljšanju delovanja Evropske unije z izkoriščanjem potenciala Lizbonske pogodbe, obžaluje, da EU ni bolj napredovala pri razvijanju svoje zmogljivosti, da se dogovori o skupni zunanji in varnostni politiki (SZVP) ter jo izvaja; ugotavlja, da njena prizadevanja za uvedbo skupne varnostne in obrambne politike niso bila preveč uspešna, še zlasti ne glede deljenja stroškov in odgovornosti;
36. ugotavlja, da bo EU le s krepitvijo skupne zunanje in varnostne politike lahko ponudila verodostojne odgovore na nove varnostne grožnje in izzive ter se tako borila proti terorizmu in zagotavljala mir, stabilnost in red v sosedstvu;
37. poudarja, da bi v okviru Lizbonske pogodbe lahko bil in bi moral biti dosežen večji napredek, vključno z uporabo določb o odločanju z glasovanjem s kvalificirano večino, ter meni, da bi morala biti podpredsednica/visoka predstavnica imenovana za zunanjo ministrico EU in da bi jo bilo treba podpreti v njenih prizadevanjih, da postane glavna zunanja predstavnica Evropske unije v mednarodnih forumih, tudi na ravni Združenih narodov; meni, da bi moral zunanji minister imeti možnost imenovati politične namestnike; predlaga pregled delovanja sedanje Evropske službe za zunanje delovanje, vključno s potrebo po ustreznih proračunskih virih;
38. poudarja potrebo po hitri vzpostavitvi evropske obrambne unije za krepitev obrambe ozemlja EU, kar bi Uniji v strateškem partnerstvu z Natom omogočilo, da deluje samostojno v operacijah v tujini, predvsem z namenom stabilizacije sosedstva, s čimer bi se okrepila njena vloga, da v skladu z Ustanovno listino Združenih narodov zagotavlja lastno obrambo in varnost; opozarja na francosko-nemško pobudo iz septembra 2016 ter italijansko pobudo iz avgusta 2016, ki koristno prispevata k temu vprašanju; poudarja, da bi moral biti Evropski parlament v celoti vključen v vse korake vzpostavitve evropske obrambne unije in imeti pravico do soglasja v primeru operacij v tujini; glede na njeno pomembnost bi morala biti v Pogodbah posebej predvidena možnost vzpostavitve evropske obrambne unije; nadalje bi bilo treba poleg Evropske službe za zunanje delovanje vzpostaviti Generalni direktorat za obrambo (GD za obrambo), ki bo pristojen za notranje vidike skupne varnostne in obrambne politike;
39. poudarja potrebo po zvišanju sredstev, namenjenih za skupno zunanjo in varnostno politiko, da bi zagotovili, da bodo stroški vojaških operacij, izvajanih v okviru skupne varnostne in obrambne politike ali evropske obrambne unije, pravičneje porazdeljeni;
40. predlaga ustanovitev evropskega obveščevalnega urada v podporo SZVP;

Varovanje temeljnih pravic

41. ponavlja, da je Komisija varuhinja pogodb in vrednot Unije, kot je navedeno v členu 2 PEU; v luči različnih morebitnih kršitev vrednot Unije v več državah članicah sklepa, da je veljavni postopek, kot ga predvideva člen 7 PEU, pomanjkljiv in nepraktičen;
42. poudarja, da sta spoštovanje in varovanje temeljnih vrednot EU temelja Evropske unije kot skupnosti, ki je osnovana na vrednotah, in da povezujeta države članice;

43. predlaga spremembo člena 258 PDEU, da bi Komisiji izrecno dovolili „ukrepanje ob sistemskih kršitvah“ zoper države članice, ki kršijo temeljne vrednote; razume „ukrepanje ob sistemskih kršitvah“ kot združevanje skupine ločenih ukrepov proti kršitvam, ki so med seboj povezani in kažejo na to, da država članica resno in trajno krši člen 2 PEU;
44. predlaga, da bi fizične in pravne osebe, ki jih ukrep neposredno in individualno zadeva, imele pravico predložiti zadevo Sodišču Evropske unije, če institucija EU ali država članica domnevno krši Listino o temeljnih pravicah, in sicer na podlagi spremembe členov 258 in 259 PDEU;
45. priporoča odpravo člena 51 Listine o temeljnih pravicah in njeno pretvorbo v Listino pravic Unije;
46. nadalje verjame, da bi morali državljani imeti na voljo več instrumentov participativne demokracije na ravni Unije; zato predlaga, da se oceni, ali naj bi bila v Pogodbi vključena določba o referendumu na evropski ravni za zadeve, ki so pomembne za ukrepe in politike Unije;

Več demokracije, preglednosti in odgovornosti

47. predlaga preoblikovanje Komisije v glavni izvršilni organ oz. vlado Unije, da se okrepi metoda Unije, poveča preglednost ter izboljšata učinkovitost in uspešnost ukrepov, sprejetih na ravni Evropske unije;
48. ponovno poziva, naj se velikost nove Komisije bistveno zmanjša in število podpredsednikov zmanjša na dva: finančnega in zunanjega ministra; predlaga, da se na enak način zmanjša tudi število članov Računskega sodišča;
49. pozdravlja uspešen novi postopek, v skladu s katerim evropske politične stranke promovirajo svoje vodilne kandidate za predsednika evropske izvršilne oblasti, ki ga na predlog Evropskega sveta izvoli Evropski parlament, a hkrati meni, da bi ti morali imeti možnost nastopiti kot uradni kandidati na naslednjih volitvah v vseh državah članicah;
50. poudarja, da se z vključevanjem državljanov v politični proces države stalnega prebivališča gradi evropska demokracija, in poziva, naj se volilne pravice državljanov, ki prebivajo v državi članici, nimajo pa njenega državljanstva, kot so določene v členu 22 PDEU, razširijo na vse preostale volitve;
51. podpira sklep Evropskega sveta z dne 28. junija 2013 o vzpostavitvi sistema, s pomočjo katerega bo pred vsakimi novimi volitvami v Evropski parlament državam članicam mogoče ponovno dodeliti poslanske sedeže na objektivni, pravičen, trajen in pregleden način, pri čemer bodo upoštevani načelo upadajoče proporcionalnosti ter morebitna sprememba števila držav članic in demografski razvoj;
52. opozarja na številne izjave za določitev enega samega sedeža za Evropski parlament zaradi simbolične vrednosti te poteze in objektivnega prihranka sredstev, ki bi ga predstavljala;
53. ponovno poziva k enemu samemu sedežu Evropskega parlamenta in ponavlja svojo zavezo, da bo sprožil redni postopek revizije pogodb po členu 48 PEU in tako predlagal spremembe člena 341 PDEU in protokola št. 6, ki so potrebne zato, da bi lahko Parlament odločal o kraju svojega sedeža in notranji organizaciji;

54. predlaga, da se vse sestave Sveta in Evropski svet, preoblikujejo v Svet držav, pri čemer bi bila glavna odgovornost Evropskega sveta, da usmerja druge sestave in zagotavlja skladnost med njimi;
55. meni, da bi moral Svet s svojimi specializiranimi sestavami kot drugi zakonodajalec EU za specializacijo, profesionalnost in kontinuiteto prakso menjajočega se šestmesečnega predsedovanja nadomestiti s sistemom stalnih predsednikov, izbranih iz svoje sredine; predlaga, da sklepe Sveta sprejema en sam zakonodajni Svet, obstoječe specializirane zakonodajne sestave Sveta pa se preoblikujejo v pripravljalne organe, podobne odborom v Parlamentu;
56. predlaga, da se državam članicam omogoči, da določijo sestavo svojih nacionalnih predstavništev v specializiranih sestavah Sveta, ne glede na to, ali njihova sestava vključuje predstavnike njihovih nacionalnih parlamentov, vlad ali kombinacije obojega;
57. poudarja, da bi morala biti Euroskupina po oblikovanju funkcije finančnega ministra EU obravnavana kot uradna specializirana sestava Sveta z zakonodajno in nadzorno funkcijo;
58. poziva, naj se dodatno zmanjša število postopkov glasovanja v Svetu, za katere je potrebno soglasje, kjer koli se to še uporablja, na primer pri zunanjih in obrambnih zadevah, fiskalnih zadevah in socialni politiki, in se namesto tega odloča s kvalificirano večino; naj se posebni zakonodajni postopki preoblikujejo v redne in se posvetovalni postopek nadomesti s soodločanjem Parlamenta in Sveta;
59. meni, da bi bilo treba pri izboljševanju upravljanja euroobmočja ustrezno upoštevati interese držav članic, ki še niso del euroobmočja („pre-ins“);
60. priznava pomembno vlogo nacionalnih parlamentov v trenutnem institucionalnem redu Evropske unije ter zlasti njihovo vlogo pri prenosu zakonodaje EU v nacionalno pravo in vlogo, ki bi jo imeli tako pri predhodni kot pri naknadni kontroli zakonodajnih in političnih odločitev njihovih članov Sveta in njegovih specializiranih sestav; zato predlaga, da se pooblastila nacionalnih parlamentov dopolnijo in povečajo, tako da se uvede postopek „zelene karte“, po katerem bi lahko nacionalni parlamenti Svetu v preučitev predložili zakonodajne predloge;
61. priznava izključne pristojnosti EU na področju skupne trgovinske politike, ob spoštovanju vloge nacionalnih parlamentov in načela subsidiarnosti; poziva k jasni razmejitvi pristojnosti med Unijo in državami članicami v tem pogledu; ugotavlja, da bi taka razmejitev pozitivno vplivala na delovna mesta in rast tako v EU kot njenih trgovinskih partnericah;
62. nadalje predlaga, da bi morala – kot je to običajno v več državah članicah – oba zakonodajalca Unije (Svet in še zlasti Evropski parlament, ki je edina ustanova, ki jo neposredno volijo državljani) imeti pravico do zakonodajne pobude, ne da bi to posegalo v temeljne zakonodajne pristojnosti Komisije;
63. meni, da bi v skladu s členoma 245 in 247 PDEU poleg Sveta in Komisije tudi Evropski parlament moral imeti pravico, da sproži postopek pred Sodiščem Evropske unije, če član ali nekdanji član Evropske komisije krši svoje obveznosti v skladu s Pogodbama, stori hujšo kršitev ali preneha izpolnjevati pogoje za opravljanje svojih nalog;
64. vztraja, da bi bilo treba preiskovalno pravico Parlamenta okrepiti in mu podeliti

posebna, dejanska in jasno opredeljena pooblastila, ki bi bila skladnejša z njegovo politično naravo in pristojnostmi, vključno s pravico do poziva prič, polnega dostopa do dokumentov, izvedbe preiskav na kraju samem in pravico do naložitve sankcij v primeru kršitve;

65. je prepričan, da bi moral imeti proračun EU na razpolago sistem pravih lastnih sredstev, ki bi ga vodilo načelo preprostosti, poštenosti in preglednosti; podpira priporočila skupine na visoki ravni za lastna sredstva v zvezi z diverzifikacijo prihodkov proračuna EU, vključno z lastnimi viri, da bi zmanjšali delež prispevkov v proračun Unije na podlagi BND, s čimer bi lahko sčasoma opustili pristop „pravičnega povračila“ državljanic; v zvezi s tem poziva k postopni odpravi vseh oblik rabatov;
66. v zvezi s tem predlaga, da se o lastnih sredstvih ter o večletnem finančnem okviru ne bi več odločalo s soglasjem, temveč s kvalificirano večino, s čimer bi uvedli resnično soodločanje med Svetom in Evropskim parlamentom pri vseh proračunskih zadevah; poleg tega ponavlja svoj poziv, naj se večletni finančni okvir časovno ujema z mandatom Parlamenta in evropske izvršilne oblasti, ter vztraja, da naj finance vseh agencij Unije postanejo sestavni del proračuna EU;
67. poudarja, da je treba za sprejetje uredbe o večletnem finančnem okviru uporabiti redni zakonodajni postopek, da bi se uskladili s postopkom odločanja, ki se uporablja za tako rekoč vse večletne programe EU, tudi za njihova finančna sredstva in za proračun EU; meni, da postopek odobritve Evropskemu parlamentu ne omogoča enake moči odločanja, ki jo ima pri sprejemanju letnih proračunov, medtem ko zahteva glede soglasja v Svetu pomeni, da sporazum predstavlja najnižji skupni imenovalec, saj ima pri tem glasovanju vsaka država članica moč veta;
68. ugotavlja, da se seznam institucij, opredeljenih v členu 13 PEU, razlikuje od seznama iz člena 2 finančne uredbe; meni, da finančna uredba že odraža trenutno prakso;
69. ugotavlja, da se črka PDEU v nekaterih primerih razlikuje od prakse in duha Pogodbe; meni, da je treba v skladu z načeli demokracije in preglednosti te nedoslednosti odpraviti;
70. opozarja, da so vse institucije v skladu s členom 2(b) finančne uredbe same odgovorne za izvrševanje lastnega razdelka proračuna v skladu s členom 55 finančne uredbe; poudarja, da samostojnost pomeni tudi visoko stopnjo odgovornosti pri porabi dodeljenih sredstev;
71. poudarja, da učinkovit nadzor institucij in organov izvrševanja proračuna EU od vseh institucij zahteva dobronamerno in učinkovito sodelovanje s Parlamentom, temeljito preglednost pri porabi sredstev ter letno poročilo vseh institucij o spremljanju ukrepov na podlagi priporočil iz razrešnice Parlamenta; obžaluje, da se Svet ne drži tega postopka, ter meni, da te dolgotrajne razmere niso upravičene in da ogrožajo ugled celotne Evropske unije;
72. ugotavlja, da je podeljevanje ločenih razrešnic posameznim institucijam in organom EU dolgoletna praksa, ki se je izoblikovala zaradi zagotavljanja preglednosti in demokratične odgovornosti do davkoplačevalcev EU, in da se z njo ugotavlja ustreznost in preglednost rabe sredstev EU; poudarja, da ima tako Parlament pravico in dolžnost, da nadzira celotni proračun EU; želi opomniti na stališče Komisije, podano januarja 2014, da so vse institucije brez izjeme v celoti vključene v proces spremljanja

ukrepov, sprejetih na podlagi ugotovitev Parlamenta v okviru postopka podelitve razrešnice, in da bi morale dosledno sodelovati za zagotovitev, da postopek razrešnice poteka nemoteno;

73. od institucij zahteva, da mu neposredno predložijo letna poročila o svojih dejavnostih in mu zagotovijo vse zahtevane informacije v okviru postopka podelitve razrešnice;
74. meni, da mora Pogodba o delovanju Evropske unije zagotoviti pravico Parlamenta do nadzora celotnega proračuna EU in ne samo tistega dela, ki ga upravlja Komisija; zato poziva, naj se poglavje 4 naslova II –Finančne določbe– PDEU ustrezno posodobi, da bodo vse institucije in organi zajeti v pravice in obveznosti iz tega poglavja ter da bo skladno s finančno uredbo;
75. poudarja, da bi morala biti za vse države članice obvezna izdaja letne izjave, v kateri bi države poročale o uporabi sredstev EU;
76. priznava, da ima Računsko sodišče ključno vlogo pri zagotavljanju boljše in bolj smotrne porabe proračuna EU, razkrivanju goljufij, korupcije in nezakonite rabe sredstev EU ter podajanju strokovnega mnenja o boljšem upravljanju sredstev EU; opozarja na pomen vloge Sodišča kot evropskega javnega revizijskega organa;
77. meni, da morajo institucije glede na pomembno vlogo Evropskega računskega sodišča pri reviziji zbiranja in porabe sredstev EU dosledno upoštevati njegova priporočila;
78. opozarja, da sta sestava tega sodišča in postopek imenovanja določena v členih 285 in 286 PDEU; meni, da bi morala biti Parlament in Svet enakovredna pri imenovanju članov Računskega sodišča, da bi zagotovili demokratično legitimnost, preglednost in popolno neodvisnost teh članov; poziva Svet, naj dosledno upošteva odločitve, ki jih po predstavitvah kandidatov za člane Računskega sodišča sprejme Parlament;
79. obžaluje, da so nekateri postopki imenovanja povzročili spor med Parlamentom in Svetom glede kandidatov; poudarja, da je v skladu z določili Pogodbe Parlament dolžan oceniti kandidate; poudarja, da lahko ti spori škodujejo dobrim delovnim odnosom Računskega sodišča z omenjenima institucijama in utegnejo celo negativno vplivati na verodostojnost in posledično na učinkovitost tega sodišča; meni, da bi moral Svet v duhu dobrega sodelovanja med institucijami EU upoštevati odločitve, ki jih Parlament sprejme po zaslišanjih;
80. poziva k uvedbi pravne podlage z namenom ustanovitve agencij Unije, ki lahko opravljajo posebne izvršilne in izvedbene funkcije, za katere jih pooblastita Evropski parlament in Svet v skladu z rednim zakonodajnim postopkom;
81. poudarja, da Parlament v skladu s Pogodbama podeli razrešnico Komisiji za izvrševanje proračuna; meni, da bi bilo treba Parlament – glede na to, da vse institucije in organi EU samostojno upravljajo svoje proračune – izrecno pooblastiti za podelitev razrešnice vsem institucijam in organom EU ter da bi morali biti ti obvezani v celoti sodelovati s Parlamentom;
82. meni pa tudi, da je sedanji postopek ratifikacije Pogodb preveč tog za nadnacionalni subjekt, kot je Evropska unija; predlaga, da bi spremembe Pogodb začele veljati – če ne po referendumu na ravni EU – po ratifikaciji s kvalificirano večino štirih petin držav članic po odobritvi Parlamenta;

83. poziva, naj Sodišče Evropske unije postane v celoti pristojno za vse politike EU, kar zadeva vprašanja pravne narave, kot je v demokratičnem sistemu, ki temelji na pravni državi in delitvi oblasti, primerno;

Ustavni postopek

84. se zavezuje, da bo pri teh pomembnih ustavnih premikih prevzel vodilno vlogo, in je odločen predloge za spremembo Pogodb predložiti pravočasno;
85. meni, da bi bila 60. obletnica podpisa Rimske pogodbe primeren trenutek za začetek razmisleka o prihodnosti Evropske unije in za dogovor o viziji za sedanje in prihodnje generacije evropskih državljanov, ki bi vodil do sklica Konvencije, da se Evropsko unijo pripravi na prihodnja desetletja;

o

o o

86. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Evropskemu svetu, Svetu, Komisiji, Sodišču Evropske unije, Evropski centralni banki, Računskemu sodišču, Odboru regij, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru ter parlamentom in vladam držav članic.